

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

ใจเป็นธรรมเสียอย่างเดียวอะไรเป็นธรรมไปหมด

ก่อนจ้งหัน

ฝนตกตั้งแต่ค่ำมาจนกระทั่งเมื่อเช้านี้ได้นำกะละมังหนึ่ง ได้นำกะละมังเดียว พวกพระเราทำความเพียรได้สักก็ถ้วยก็กะละมังไม่รู้นะ ทำความเพียรตั้งแต่ฉันจ้งหัน แล้วเมื่อวานนี้จนกระทั่งถึงวันนี้ได้สักกะละมังใหม่ ฝนตกทั้งคืนเขาได้ถึงกะละมัง พระเราทำความเพียรมาตั้งแต่เมื่อวานนี้แข่งกับฝน มันได้พอกกะละมังใหม่ ความเพียรไม่ได้พอกกะละมังมันเป็นยังไง เราไม่มีเวลาที่จะอบรมสั่งสอนพระเหมือนที่เคยปฏิบัติมา เพราะภาระก็มาก ธาตุชั้นก็อ่อนลงทุกวัน ๆ ขอให้ทุก ๆ ท่านตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ

ไม่มีอะไรเลิศยิ่งกว่าศาสนธรรมของพระพุทธเจ้าแหละในสามโลกธาตุนี้ เราขึ้น พัดขึ้นเหวี่ยงกันบนเวทีมาเรียบร้อยแล้ว พูดได้อย่างเต็มปากจากหัวใจ ไม่สงสัย ท่านทั้งหลายจะไปหาลูกบอลคำที่ไหนอีก หาของดีของดีความสุขความเจริญ ความเลิศ เลอ ถ้าไม่หาจากธรรมเป็นพื้นฐาน ธรรมเป็นพื้นฐานแล้วหน้าที่การงานความประพฤติ ทุกอย่างจะเรียบร้อยไปตาม ๆ กัน นี่เรียกว่าธรรมเป็นพื้นฐาน พื้นฐานอยู่ในหัวใจเรา

ถ้าลงมีธรรมเป็นพื้นฐานในหัวใจแล้ว ทุกอย่างจะเรียบร้อยดีงามไปตาม ๆ กัน ถ้าเอากิเลสเป็นพื้นฐานดังที่เคยปฏิบัติมานี้ มองไปที่ไหนมีแต่บุตรแต่คู่อัดเต็มบ้านเต็มเมือง แล้วก็ตื่นเงากิเลสหลอก บ้านนั้นเจริญ บ้านนี้เจริญ เมืองนั้นเจริญ ซึ่งเจริญด้วยไฟด้วยไฟทั้งนั้น แต่กิเลสมันไม่บอกว่าไฟว่าไฟ หลอกไปเรื่อย สัตว์โลกก็ตัวงงชะมัดทีเดียว ใจไปตามมันตลอด เอาธรรมจุดลากเท่าไรไม่ยอมฟังเสียงธรรมนะ ถ้าไม่ฟังเสียงธรรมแล้วก็เขียนใบจมนให้ทุกรายเลยเชียว เรื่องกิเลสไม่เคยไ้หน้าใครแหละ ธรรมเท่านั้นที่จะจุดลากโลกขึ้นมาได้ ให้พากันตั้งใจปฏิบัติธรรม

ทุกสิ่งทุกอย่างอย่าเห็นแก่ความฟุ้งเพื่อเห่อเหิมโดยถ่ายเดียว ความได้ความเสีย มันอยู่กับเราเองนะ ตัดดินไปไหนความได้ความเสียมาอยู่กับเรา ส่วนมากมีแต่ความเสีย ถ้าตัดดินไปด้วยอรรถด้วยธรรมแล้วได้ ได้เรื่อย ๆ ทางโลกก็ไม่เสีย ทางธรรมก็สมบูรณ์ ถ้าตัดไปตั้งแต่ทางโลกแล้วจะมีแต่ความล้มจมทั้งนั้นแหละ

ศาสนาเวลานี้ยังมีอยู่ในเมืองไทยเรานี้มันเท่ากำปั้นหรือเปล่าก็ไม่ทราบ รวมหมดทั้งเมืองไทย รวมทั้งพระทั้งเถรผู้ปฏิบัติศีลธรรมเพื่อมรรคผลนิพพาน รวมทั้งประชาชนผู้ต้องการจะไปสวรรค์นิพพาน รวมทั้งสองฝ่ายนี้ได้กำมือเดียว แต่กิเลสเท่า

กับท้องฟ้ามหาสมุทร เข้ากันไม่ได้นะ ให้คิดอ่านดูตัวของเราตั้งแต่ตื่นนอนมาจนกระทั่งถึงหลับ ความดั่งงามได้เท่าไรบ้าง ความชั่วช้าลามกได้เท่าไร เอามาเทียบ มันจะลงในหัวใจเรานะ ใจเราเป็นผู้รับเคราะห์รับกรรมทุกอย่าง อยู่ที่นี้หมด ถ้าเราโง่ก็รับแต่ไฟแต่ไฟด้วยความประพฤดิชั่ว มีแต่ไฟแต่ไฟ อยู่ที่ไหนมีแต่หวังความสุขความเจริญ ก็ไฟไฟเผาอยู่ในหัวอกจากการสร้างความชั่วของตัวเอง เราจะหาความสุขความเจริญมาจากที่ไหน พิจารณาคิดอ่านไตร่ตรองนะ

ศาสนาของพระพุทธเจ้านี้เลิศเลอ กระเทือนสามแดนโลกธาตุมานานแล้ว เฉพาะพระพุทธเจ้าของเราได้ ๒๕๐๐ กว่าปี มันกระเทือนหัวใจเราบ้างหรือเปล่า ธรรมะมาอย่างหนัก หนักด้วยความดั่งงามเลิศเลอทั้งนั้น แล้วมีธรรมเหล่านี้มาเฉียดหัวใจเราบ้างไหม หรือมีแต่กองมูตรกองคู ขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง นั้นเหอเต็มหัวใจ ถ้าอย่างนั้นอย่าไปหวังความสุขความเจริญที่ไหน ถ้างหัวใจได้สร้างแต่ไฟแต่ไฟแล้ว จะมีแต่ไฟเผาตัวเอง ผลของมันก็คือความทุกข์ความทรมาน ภพใดชาติใดขึ้นอยู่กับหัวใจที่จะไปปรับไปเสวยนะ

ใจดวงนี้เป็นนักท่องเที่ยวไม่มีคำว่าหยุดว่าถอย ตายจากภพนี้แล้วไปภพหน้า ภพหน้าได้สร้างความดั่งงามไว้อย่างไรบ้าง หรือสร้างนรกอเวจีไว้หัวใจอย่างไรบ้าง นี่ละจะออกตลาด หัวใจเรานี่ละจะไปออกตลาด ใครมีตลาดความดั่งงามหรือตลาดแห่งความชั่วช้าลามกไฟไฟให้ดูหัวใจตัวเอง นี่สำคัญมากนะ ถ้าไม่ดูหัวใจนี้ผิดทั้งนั้นแหละ โลกธาตุนี้กว้างแสนกว้างเหยียบผิดพลาดหมด ถ้าไม่เข้าสู่หัวใจ เหยียบดูหัวใจเจ้าของว่ามีอะไร กลั่นกรองออกไปความไม่ดี แล้วชวนชวยเข้ามาความดั่งงามทั้งหลาย เราจะมีความสุขความเจริญ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้ ให้พร

หลังจ้งหัน

เมื่อวานนี้ไปวัดตอยธรรมเจดีย์ ออกจากนี้ฝั่งเลย สองชั่วโมงครึ่งพอดี รถ ๕ คัน อย่างนั้นละทำ ใ้สตูมเลย ดีไม่ดีภูเขาหงายเลย กลับมานี้สองชั่วโมง ๑๕ นาที รถมันเบา พระอยู่ที่นั่นดูเหมือน ๔๔ องค์ ที่นี้มันปาเข้าไป ๕๙ นะปี่นี้ จึงได้ดูพระแหลกลไปหมด หาอุบายทางออก ออกทางไหนดีไว้ๆ ตกลงยอมเรา คนนั้นขอคนนี่ขอคลานเข้ามาๆ ผู้รับภาระมันหัวอกจะแตกนี่ ต่อไปนี้พระก็จะได้ขยายออกไปนอกกำแพง นอกกำแพงก็มีแล้ว กุฎิ กระต๊อบๆ อยู่นอกกำแพง ทางด้านนี้เป็นท่าเลคนด้านทิศเหนือ มาตรงหน้าศาลา เป็นท่าเสถียรธรรณะ จากนั้นไปก็เป็นที่อยู่ของพระทางด้านโน้น เป็นที่อยู่ของพระ เป็นที่อยู่ของหมา

พระไปอยู่ที่ไหนหมาก็ชอบนะ ติดตาม แล้วพระก็ชอบหมาด้วย ทั้งสองนี้เป็นเสียวกัน หมากับพระของวัดป่าบ้านตาดเป็นเสียวกันได้สนิท เวลาพระออกปัดตาด เขาจะรู้เขาสนิทกับใคร เขาจะด้อมตามคนนั้น องค์ไหนออกมาเขาจะด้อมออกมา องค์ไหนที่เป็นเสียวเขาแล้วเขาบ๊ีบติดไปเลย

ไปวัดดอยธรรมเจดีย์รู้สึกว่่าขึ้นบานในธาตุในชั้นธในจิตใจ แต่เราไม่ได้ขึ้นไป ไม่ขึ้นไปนานแล้ว แต่ก่อนไม่มีศาลาอย่างที่สร้างเอาไว้ ปลุกกระต๊อบเล็ก ๆ อยู่ข้างล่าง พระก็อยู่ข้างบน มาบ๊ีบขึ้นเลย เพราะข้างบนกับข้างล่าง พุดถึงเรื่องอากาศต่างกันมาก อยู่ข้างบนอากาศละเอียดลอมมากที่สุด อยู่บนเขาอากาศสะดวกสบาย หลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์นี้แห่งหนึ่ง เฉพาะวัดนี้เราไปพักอยู่ไม่รู้กี่ครั้งก็หน เพราะเป็นทางภูเขา ภูเขาใหญ่ที่ทำเลเที่ยวจริง ๆ อยู่ข้างบน ลงมานี้ก็เป็นวัดดอยธรรมเจดีย์ สูดนี้ไปก็เป็นท้องนา เขา นี่เป็นสุดท้ายของภูเขาวัดดอยธรรมเจดีย์

เราขึ้นไปอยู่บนหลังวัดดอยธรรมเจดีย์ รู้สึกว่่าอากาศละเอียดลอมมากที่สุด แล้วห้วยทรายอีกแห่งหนึ่ง ห้วยทรายดูเป็นพรรษาแรก เราอยู่บนภูเขากับเนินหนึ่งอยู่ด้วยกัน ข้างล่างให้พระทั้งหลายอยู่ เราอยู่ข้างบน แต่ถึงเวลาประชุมเราก็ลงจากภูเขาไปวัด เดียวนี้มันถนนผ่านตั้งแต่กาฬสินธุ์ สีแยกสมเด็จนั้นละ แยกนี้ตัดไปห้วยทราย ภูเขานั้นดี รู้สึกว่่าละเอียดลอมภายในธาตุในชั้นธอยู่เงียบ ๆ นะ กลางคืนเงียบ ๆ จึงเห็นได้ชัด วัดดอยธรรมเจดีย์ ที่ไหนก็ตามเถอะถ้าเป็นหลังภูเขาแล้วดีทั้งนั้น ไปเที่ยวที่ไหนหลังภูเขา ๆ จะดีกว่าทุกแห่ง อากาศต่างกัน

เห็นว่าง ๆ บ้างเมื่อวานนี้คน แยกคนเมื่อวานนี้ว่าง ย้อนหลังนี้ โอ๊ย ยุงมากนะ เมื่อวานรู้สึกว่าง ๆ เราสลดสังเวชนะเรื่องกิเลสกล่อมใจสัตว์โลกให้มีมิตปิดตาไปหมด ไม่อ้อมไม่พอไม่เข็ดไม่หลาบ กิเลสทรมาณสัตว์โลกนี้เหมือนปิดประตูตีหมา ถ้าใครอยากทราบชัด เอ้า วาดภาพพจน์ขึ้น กิเลสทรมาณสัตว์นี้เหมือนปิดประตูตีหมา พอปิดประตูแล้วก็เอาไม้หวดหมาชิ หมาร้องแฉก ๆ วิ่งหาทางออกไม่ได้ใช้ไหมละ ปิดประตูตีหมาคือปิดประตูแล้วค่อยตี มันก็วิ่งไปวิ่งมา ตีไม่ถอยเลยช้่ทะเล็กออกมา ที่ออกได้คือช้่ของมัน ตัวมันออกไม่ได้ แต่ช้่มันออกได้ ทะเล็กออกมา นี้กิเลสทรมาณหัวใจสัตว์โลก แต่หมามันเข็ดนะ วันหลังมันจะไม่ไปแถวนั้นมันกลัวจะถูกปิดประตูตี แต่คนไม่ยอมเข็ดหลาบ ยิ่งหมุนเข้าไป ๆ ถ้าเข้าไปหากิเลสตันหาแล้วไม่มีถอยเลยละ

เอาธรรมจับมันถึงได้สลดสังเวชนะ แต่ก่อนก็ท่าน ๆ เรา ๆ หัวใจพอ ๆ กัน ไม่คิดไม่คาด เพราะมันพอ ๆ กันหมด ความรู้สึกอะไร ๆ มันก็พอ ๆ กัน เพราะภายในคือพื้นฐานจิตนี้กิเลสครอบไว้หมด ออกไปแบบคืบ ๆ คลาน ๆ ดัน ๆ เดา ๆ ไม่ได้ออกไปด้วย

ความสง่าผ่าเผย จิตใจที่ถูกกิเลสครอบงำเป็นอย่างนั้น ท่านเหมือนเรา เราเหมือนท่าน นี่ที่ทำให้คิดเอามากทีเดียว เวลาปฏิบัติธรรมเข้าไป ๆ ธรรมะค่อยชักออก ๆ กระจาย ความมืดทั้งหลายออกจากใจ

เฉพาะอย่างยิ่งที่เด่นมากที่สุดก็คือจิตตภาวนา นี่เด่นในหัวใจเลย มันค่อยเบิกออก ธรรมะอยู่ภายใน ทีแรกเราภาวนาก็สงบก่อน จากสงบแล้วก็สังขารมีออกกระจายออก ๆ จิตละเอียดเข้าไปเท่าไรยิ่งชักยิ่งฟอกสิ่งมัวหมองมืดดำทั้งหลายออกเรื่อย ๆ ทีนี้จิตก็ค่อยเบิกกว้างออก ๆ มองเห็นไกลเข้าไป ๆ จนกระทั่งเอากิเลสตัวมืดมิดปิดตานี้ขาดสะบั้นลงไปจากใจนี้ เราจึงพูดด้วยความกล้าหาญ ไม่มีเจตนาว่าจะโอ้อวด ไม่มีเจตนาใดนอกจากความจริงที่แสดงอยู่ภายในใจและแสดงออกมา นี้ที่ว่าเหมือนฟ้าถล่มคือฟ้าดินเขาก็อยู่ของเขา แต่ระหว่างชั้นกับจิตละเอียด คือจิตกับชั้นมันอยู่ด้วยกัน เวลาระหว่างกิเลสกับธรรมพืดกัน กิเลสตกเวทีขาดสะบั้นเหมือนฟ้าดินถล่ม

จิตถูกกดถ่วงมาเท่าไร มันถึงเห็นได้ชัด ถูกกดถ่วงจากกิเลส มันกดมันถ่วงไว้ตลอด ทีนี้พอตื่นี้แตกกระจาย จิตดีดผิงขึ้น จึงเป็นเหมือนฟ้าดินถล่ม ทีนี้ความรู้ความเห็นความเป็นไปในปัจจุบันนั้น ไม่เหมือนความรู้ใดละทีนี้ พอกิเลสออกแล้วสิ่งไม่เคยรู้เคยเห็นเปิดจ้อออกรับกัน จึงได้อัจฉรย์ธรรมของพระพุทธเจ้า ไม่มีผู้ใดจะมาสอนให้เห็นอย่างนี้ละ ไม่มี พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์เป็นแบบเดียวกัน สอนแบบเดียวกัน ถูกต้องแม่นยำที่สุด เรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว คือรู้ชอบเห็นชอบ กระจ่างแจ่มทุกอย่างหายสงสัย ไม่มีอะไรติดใจเลย คำว่าสงสัยลบล้างไม่มี จิตมันจ้อออกมาเท่านี้

จิตดวงนี้มันก็เป็นจิตเหมือนกัน ต่างภุมินิสัยवासานกันเพียงเท่านั้น ภูมิของใครของเรานั้นก็ต้องแสดงเต็มเหนี่ยว เวลากิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วจะแสดงเต็มเหนี่ยวทุกหัวใจ ความบริสุทธิ์เสมอกัน จำแบบเดียวกัน แต่กระจ่างออกไปอีก ละเอียดล่อออกไปนั้นเป็นนิสสัยवासาน ทีนี้เวลาอันนี้มันจ้อขึ้นมาแล้วนั้นซิ ความรู้ความเห็นอันนี้ กับความรู้ความเห็นที่เป็นมาตั้งกัปตั้งกัลป์ เฉพาะอย่างยิ่งตั้งแต่วันเกิดมา เราเหมือนเขาเขาเหมือนเรา ไม่มีอะไรผิดแปลกกัน โลกอันนี้เป็นโลกแบบเดียวกัน ด้วยอำนาจกิเลสครอบงำเอาไว้ ทีนี้พอเปิดอันนี้ออกไปแล้ว มันเป็นโลกุตรธรรมไปแล้ว มันต่างกันซิทีนี้ถึงได้ดูทุกอย่าง ไม่รู้ยังงใจจิตเป็นนักรู้ พอเปิดออกมันรู้อยู่แล้ว มันกระจ่างออกไป ๆ กระจ่างออกไปเรื่อย

นี่ละถึงว่าธรรมพระพุทธเจ้านี้เลิศเลอสุดยอดแล้ว ไม่มีอะไรเสมอในสามแดนโลกธาตุ ท่านจึงเรียกว่าโลกุตรธรรม แปลว่าธรรมเหนือโลก เหนือตลอดตั้งแต่พื้น ๆ

ของธรรม เหนือโลกทั้งนั้น จนกระทั่งถึงวิสุทธิธรรม ธรรมที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ ในหัวใจของ ผู้ชำระได้ เช่น พระอรหันต์ พระพุทธเจ้า อันนี้ล้วน ๆ แล้ว นี้ธรรมที่เลิศเลอ ขอให้พี่น้องทั้งหลายนำไปคิดพิจารณาให้มาก อย่าเอาชั้ครอบหัวไว้ดีกว่าเป็นหมวก แล้วเอาไป อวดเขาด้วย ชั้มันครอบหัวอยู่นั้น นึกว่าเราสั่งหมวกมาจากเมืองนอก เมืองนอกไหน คือนอกเรือนจำหรือ นอกเรือนจำมันก็เป็นแบบเดียวกัน เรือนจำนอก เรือนจำใน เรือน จำนอกก็ผู้ที่มีกิเลสตัดหาทั่วไป เรือนจำในก็คือผู้มีกิเลสหนาสาหัส พอเปิดออกจากรั้ว แล้วมันดูเห็นหมดนี่จะว่าไง นอกจากควรพูดหรือไม่ควรพูด โลกจะเข้าใจได้หรือไม่เข้าใจเท่านั้น ธรรมชาตินี้ปิดไม่อยู่ ความจริงนี้จำตลอดเวลา ที่จะนำมาเป็นประโยชน์แก่ โลกมากน้อยเพียงไรก็นำมา ๆ พอที่จะเป็นคติเครื่องเตือนใจ ส่วนที่สุดวิสัยก็ยกไว้เสีย

เมื่อใครรู้เข้าไปแล้วจะเข้าใจอย่างเดียวกัน แต่ท่านไม่อัดไม่อั้นไม่ตีดไม่ตี้น ไม่ ผลักไม่ดันในการพูดการจา เรื่องธรรมเสมอพอดีตลอด ถ้าไม่มีอะไรเข้ามาเกี่ยวข้องกับ แล้วก็เหมือนไม่มี แต่เราแยกออกมาพูดก็ว่าจำอยู่อย่างนั้น เหมือนไม่มี แต่ถ้ามีแล้วมัน ก็รับกัน ๆ ตามสมมุติ นี้ละธรรม ท่านทั้งหลายได้พบพุทธศาสนาเรียกว่าเลิศเลอแล้วนะ ขอให้พากันตั้งอกตั้งใจปีนนะ ไม่ปีนออกไม่ได้ กิเลสนี้กล่อมได้ทุกแบบทุกฉบับ ละเอียดแหลมคมที่สุดคือกิเลส ครอบสัตว์โลกอยู่ในสามแดนโลกธาตุ อยู่ในอำนาจของ กิเลส เป็นเรือนจำของกิเลสทั้งนั้น

ผู้พ้นจากเรือนจำนี้แล้ว จึงได้มาสนุกดูสามแดนโลกธาตุ เหนือไปแล้วก็ดูเห็น หมดละซิ ไม่งั้นพระพุทธเจ้าจะมาประกาศธรรมสอนโลกได้ถึงสามแดนโลกธาตุหรือ ครอบไปหมดแล้ว เห็นหมดรู้หมด สมควรที่จะสงเคราะห์สัตว์ประเภทใด ๆ พระองค์จะ ทรงทราบเอง ๆ ในพุทธกิจ ๕ นั้น ภัทพภพ เวโโลกาน์ เล็งญาณดูสัตว์โลก เล็งไป หมดเลยในปัจจุบันยามนั้น คือเอาจุดใหญ่ไว้เที่ยงคั่น อหุตฺตเต เทวปญฺหาคํ ทรง เทศนาว่าการแนะนำสั่งสอนและแก้ปัญหาพวกทวยเทพทั้งหลาย คือพวกเทวดาอินทร์ พรหมรวมกันมาเป็นทวยเทพ เวลานั้นเป็นเวลาทีเทศน์สอนพวกเทพพวกกายทิพย์ มองไม่เห็นด้วยตา

ตั้งแต่ต้นมาในพุทธกิจ ๕ คือ ตอนบ่าย ๔ โมง เทศน์สอนประชาชนทั้งหลาย นับแต่พระมหากษัตริย์ลงมา จบลงแล้วตอนค่ำประทานโอวาท คือเทศน์สอนพระ ปโทเส ภิกขุโอวาท ให้โอวาทสั่งสอนพระสงฆ์ทั้งหลายเวลาค่ำเข้าไป จากนั้นก็ อหุตฺตเต เทวปญฺหาคํ พอเที่ยงคั่นเทศน์อบรมสั่งสอนพวกเทวดาอินทร์พรหมทั้ง หลาย รวมมาอยู่กันหมดเรียกว่าทวยเทพ ตั้งแต่ทำมหาพรหมลงมา นี้ตอนเที่ยงคั่น ภัทพภพ เวโโลกาน์ หลังจากเที่ยงคั่นเป็นปัจจุบันยามแล้วทรงเล็งญาณดูสัตว์โลก ใคร

มีอุปนิสัยปัจจัยหนักเบาเล็กน้อยเพียงไร ควรจะสงเคราะห์เร็วหรือช้า พระองค์จะทรงพิจารณาเอง จากนั้นก็ ปุพฺพญฺเห ปิณฺฑปาทนฺจ ตอนเช้าเสด็จออกบิณฑบาต ประชาชนทั้งหลายได้เห็นได้กราบไหว้บูชา ได้ทำบุญให้ทานกับพระองค์ เป็นมหามงคล ๆ นี้ละที่ว่า ปุพฺพญฺเห ปิณฺฑปาทนฺจ

นี่พุทฺธิก ๕ เรียกว่างานของพระพุทธเจ้า ๕ ประการ ไม่มีใครจะไปทำแทนได้ ละงานอันนี้ จึงเรียกว่าพุทฺธิก ๕ หรือว่างานของศาสดาเรา ๕ ประการ ท่านสอนสัตว์โลกด้วยความสว่างกระจ่างแจ้งในพระทัยครอบโลกธาตุ นี้ละธรรมอันนี้ พระพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้วก็วางสายทางเอาไว้ โอวาทคำสั่งสอนนี้คือสายทางที่เป็นไปเพื่อความสงบราบรื่นดีงาม จนทะลุถึงพระนิพพาน ออกไปจากสวากขาตธรรมที่ตรัสไว้ชอบแล้วนี้ทั้งนั้นเลย ไม่มีผิดมีเพี้ยน ถ้าปฏิบัติตามธรรมของศาสดาแล้วมีหวัง สมหวังเรื่อย ๆ ไป ถ้าเอียงไปตามกิเลสแล้วผิดหวัง ๆ ตลอดจนจม หมดคุณค่าทั้ง ๆ ที่มีลมหายใจอยู่

หายใจก็มีลม ลมก็มีอยู่ทั่วไป จะมาวิเศษวิโสอะไรลมหายใจของเรา ถ้าความดีไม่มีในใจลมหายใจก็ไม่มีความหมาย ถ้ามีความดีอยู่ในใจแล้ว ลมหายใจใครมีความหมายทั้งนั้น มีความหมายอยู่กับจิตใจ เพราะฉะนั้นจึงสั่งสมหรืออบรมจิตใจของเราให้ดี ถ้าลงได้ปรากฏขึ้นในใจแล้วธรรมนี้จะติดเรื่อยนะ ติดเรื่อยป็นเรื่อยเลย ความซื่อกึ่งซื่อ รันท้อแท้อ่อนแอเหล่านี้ เป็นเรื่องของกิเลสครอบเอาไว้ เวลาเราจะประกอบความเพียรสิ่งเหล่านี้จะมาทันที เป็นข้าศึกกีดกันหวงห้ามทางเดินเพื่อความสุขความเจริญไม่ให้ก้าวเดินได้ เพราะฉะนั้นสัตว์โลกจึงทำความดีได้น้อยมาก ทำความชั่วน้่มากที่สุดเลย มันไหลลงได้ง่าย

การทำความดีนี้เหมือนว่าจุดว่าลากขึ้น ทีนี้พอก้าวเข้าไปสู่ความดีงาม ได้เป็นหลักเป็นเกณฑ์เป็นลำดับไปแล้ว อันนี้เป็นเครื่องดูดีเต็ม พอใจที่จะทำบุญให้ทานตลอด หนุนตลอด ถ้าลงจิตได้เข้าขั้นดีเต็มตำในธรรมทั้งหลาย ทาน ศีล ภาวนา นี้จะเป็นอันเดียวกัน กลมกลืนกันไปหนุนจิตทำเดี่ยว ๆ จิตดูดีเต็ม ๆ แล้วไม่ถอยเสียด้วยนะ กำลังของธรรมนี้เมื่อสั่งสมให้มีกำลังขึ้นมาแล้วนี้ กำลังกิเลสที่เคยหนาแน่นบนหัวใจเรานี้จะตกลงพรวดพราด ๆ ตกลง ๆ ทางนี้ก็แสดงเด่นขึ้นมา ๆ สุดท้ายแล้วอยู่ไม่ได้ นั่น สุดท้ายอยู่ไม่ได้ ๆ

พอพูดถึงจุดนี้แล้ว ก็ทำให้คิดไปถึงเวลาเรียนหนังสืออยู่ พูดไปถึงพระนิพพาน บาบมี บุญมี นรกสวรรค์มี นี่เป็นคำตายตัวเป็นคำถูกต้องแม่นยำ ของศาสดาที่สอนไว้ ไม่ผิดเพี้ยนไปไหนเลย ใครจะลบล้างไม่ได้ ว่าบาปไม่มี-ลบล้างไม่ได้ บาบมีบุญมีลบ

ล้างไม่ได้นะ ใครจะไปลบล้างว่าไม่มีไม่ได้ นี่ละที่นี้เรื่อยขึ้นไปจนกระทั่งถึงนิพพาน ที่นี้เราเรียนไป ๆ นี่ มันก็ลดของมันโดยไม่มีเจตนาละ มันหากเป็นของมันเอง บาปมีจริง ๆ เหนอ บุญมีจริง ๆ เหนอ เอ๊ะ นรกมีจริง ๆ เหนอ สวรรค์มีจริง ๆ เหนอ อ่านไปตามความถูกต้องแม่นยำเรียกว่า สวากขาตธรรม ที่ตรัสไว้ชอบแล้ว แต่ผู้อ่านนี่มันไม่ชอบเข้าใจใหม่ มันไปตกไปเถียงไปงัดไปแฉไปทำลายอยู่นั่นละ จนกระทั่งถึงนิพพาน หือ นิพพานมีจริง ๆ เหนอ นั่นเห็นไหมละ นี่ละความจำกิเลสครอบ ๆ จนถึงนิพพาน อ่านนิพพานทั้ง ๆ ที่มีกิเลสมันก็สงสัยนิพพาน อ่านในตำรานะ

พูดให้เห็นชัดเจนตัวเราเองมันเป็นอยู่ ไม่มากก็น้อยมันจับได้ทั้งนั้นนะ มันไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย เชื้อบาปบุญนรกสวรรค์พรหมโลกนิพพานเชื้อ เช่นเชื้อส่วนใหญ่ ส่วนย่อยมันก็แบ่งกินของมันอยู่นั่นแหละ ไม่ให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย นิพพานมีจริง ๆ เหนอ ที่นี้ย้อนเข้ามาการปฏิบัติ พอปฏิบัติเข้าไปความจริงฝังเข้าสู่ใจเกิดขึ้นเรื่อย ๆ ความจริงนี้แน่น ๆ เรื่อย จนก้าวเข้าสู่จิตตภาวนาขั้นสติปัญญาอัตโนมัติ ขั้นนี้พุ่งเลยนะ คำว่าบาปบุญนรกสวรรค์มีหรือไม่มีบเลยม จิตนี้คือคลานข้ามเรื่อยบั้นเรื่อย ๆ ที่ว่านิพพานมีจริง ๆ เหนอ ธรรมะขั้นนี้นิพพานอยู่ชั่วเอี่ยม ๆ

แต่ก่อนว่านิพพานมีจริง ๆ เหนอ พอถึงธรรมขั้นนี้แล้วนิพพานอยู่ชั่วเอี่ยม อยู่ไหนไม่รู้แหละแต่ชั่วเอี่ยม ๆ มีแต่จะไปทำเดี่ยว นั่นมันประจักษ์อยู่ในจิต คำว่านิพพานมีหรือไม่มีนั่นหายสงสัย มีแต่นิพพานอยู่ชั่วเอี่ยม ลืมหลับลืมนอนลืมทุกอย่าง นอนต้องบังคับให้นอนไม่บังคับไม่ได้ คือเวลาธรรมหมุนตัวที่จะให้หลุดพ้นถึงแดนแห่งนิพพาน มันจะหมุนเรื่อยเลย จนกระทั่งว่านิพพานอยู่ชั่วเอี่ยม ๆ ที่นี้นิพพานมีหรือไม่มีที่เราอ่านแต่ก่อน นิพพานมีหรือไม่มีน้ำ พอถึงขั้นนี้แล้วลบหมดนิพพานมีหรือไม่มีนิพพานอยู่ชั่วเอี่ยม ๆ เลย นั่นเห็นไหมละ มันเป็นของมันเอง นี่ละที่ว่าเพลินในธรรม

สติปัญญาอัตโนมัติ ความเพียรอัตโนมัติ คือเป็นเอง ๆ หมุนตัวตลอดเวลา เหมือนกับกิเลสเป็นอัตโนมัติหมุนหัวใจสัตว์โลกทั่วกันไป แต่ก่อนเราก็ไม่คิดนะ ว่ากิเลสมันหมุนอยู่ในหัวใจโลกโดยอัตโนมัติของมัน แต่พอธรรมนี้ขั้นนี้รับกันเลย ธรรมแก้กิเลสเป็นอัตโนมัตินี้ มันก็ย้อนไปรู้จักกิเลส อ้อ กิเลสทำงานทำงานบนหัวใจสัตว์นี้โดยอัตโนมัติ นั่นรู้แล้วนะที่นี้ เพราะธรรมนี้บอก ธรรมทำงานแก้กิเลสโดยอัตโนมัติ ๆ จนกระทั่งกิเลสพังหมดไม่มีอะไรเหลือ จากความเพียรอัตโนมัติ ตั้งแต่สติปัญญาอัตโนมัติถึงมหาสติมหาปัญญา สังหารกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว ที่นี้หมดปัญหาโดยประการทั้งปวง แล้วก็มาย้อนรู้ว่า อ้อ กิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์เป็นอัตโนมัติมาอย่างนี้ เช่นเดียว

กับธรรมที่มีกำลังแล้ว ทำงานแก้กิเลสบนหัวใจของตนเป็นอัตโนมัติเหมือนกัน มันจึงเสมอกัน มันก็จับมาเทียบได้ทันที

แต่ก่อนเราก็ไม่เคยคิดว่ากิเลสอยู่บนหัวใจสัตว์นี้ ทำงานโดยอัตโนมัติ แต่พอธรรมมาเกิดขึ้นภายในจิตใจ ทำงานแก้กิเลสโดยอัตโนมัตินี้มันถึงไปรบกัน อ้อ กิเลสเขาทำงานบนหัวใจสัตว์เขาก็ทำงานอัตโนมัติเหมือนกัน ทีนี้เวลาธรรมแก้กันก็แก้โดยอัตโนมัติ จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นไปเสียเท่านั้นเอง งานนี้ถึงจะยุติ ไม่บอกก็ยุติ กิเลสพังไปหมดแล้วทำอะไร แน่ะ มันชัดเจนอย่างนี้ เป็นความจริงทั้งนั้นเมื่อถึงขั้นที่วานี้แล้ว ใครก็เหมือนกันไม่ต้องถามใคร มันหากหมุนไปเอง ๆ แล้วก็นิพพานอยู่ชั่วเอื้อม ๆ เหมือนว่าจะเอาให้ได้เดี๋ยวนี้ เหมือนเดี๋ยวนี้วันนี้อยู่อย่างนั้น นิพพานอยู่ชั่วเอื้อม ๆ ชั่วเอื้อมอยู่ตลอด แล้วค่านิพพานมีหรือไม่มีนะหมด หมดเลยไม่มีเหลือ จนกระทั่งพุงของมัน แล้วนิพพานมีหรือไม่มีเลยหมดปัญหา

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้า ให้เอามาพยุเงใจนะ ธรรมเหล่านี้พยุเงใจสัตว์โลก ยกสัตว์โลกให้พ้นจากทุกข์ได้มากมายกายกอง เราเป็นสัตว์โลกประเภทใด เอามาตรวจตราคัดเลือกตัวเองมันเป็นยังไง ถ้าจะทำความดีนี้มันจะมาละนะกิเลส เป็นยังไงมีหรือไม่มีดูเอา เวลาจะทำความดีงามนี้ มันมาก็ดมาขวางทางเดินไม่ให้ทำ เวลาธรรมเป็นอัตโนมัติ ความเพียรเป็นอัตโนมัติแล้ว ทีนี้ไม่ถามละพุงเลย พุง ๆ ได้พูดชัดเจนถึงเรื่องเหล่านี้ นะ คือมันเป็นขึ้นในหัวใจ เวทีแห่งความกระจายโลกกระจายธรรมอยู่ที่จิตตภาวนา เมื่อถึงขั้นกระจายแล้วกระจายออกหมด อันนี้ละรู้ธรรมรู้อย่างนี้

เราไปเรียนเมืองนอกเมื่อนานนั้น เป็นเรื่องของคนมีกิเลส ครูอาจารย์ที่สอนก็มีกิเลส สอนวิชามา ไปเรียนดอกเตอร์ดอกแต่อะไรเราก็ไม่รู้ละ มาแล้วก็มาทะนงตัว กิเลสมันชอบทะนง ยิ่งดินเหนียวติดหัวมาบ้างเท่านั้นละ โถ ลืมตัว เวลามาทำประโยชน์ให้โลก มันก็โกยเข้ามาหาพุงมันกิเลส ไม่ได้ทำประโยชน์ให้โลกอย่างแท้จริงนะ มันโกยเข้ามา แล้วความเยอหยิ่งจองหองพองตัวมาด้วยกัน นี่ละไปเรียนวิชาทางโลก โลกก็โลก กิเลส ผู้ไปเรียนก็คนมีกิเลส เรียนวิชากิเลสมา มันก็เป็นกิเลสเต็มตัว

ทีนี้พลิกไปเรียนวิชาธรรม คือปฏิบัติวิชาธรรม เรียนมาเท่าไรรู้มากเท่าไรยิ่งปลดออกปล่อยออก ๆ ฟาดทะลุปั้งแล้วอ่อนนิ่มไปหมด หัวใจนิ่มต่อสัตว์โลก ด้วยพระเมตตาพระพุทธเจ้า ด้วยความเมตตาของพระอรหันต์ท่าน กระจายไปหมดนิ่มไปหมด คำว่าถื่อเนื้อถื่อตัวอย่างนี้ไม่มี อันเยอหยิ่งจองหองอย่าเอามาพูดเลย เป็นอย่างนั้นนะ มันต่างกัน วิชาธรรมที่เรียนมา พระพุทธเจ้าสาวกท่านเรียน ปฏิบัติสำเร็จมาแล้ว นี่เป็น

ผู้ให้ความร่วมมือแก่โลกเต็มเม็ดเต็มหน่วย นี่ละวิชาธรรมกับวิชาทางโลกติดกันอย่างนี้

เพราะฉะนั้นใครจึงอย่าไปทะนง ว่าไปเรียนวิชาเมืองนั้นเมืองนี้ แล้วมาอวดศีล
อวดธรรม อย่างที่เอาวิชาทางโลกเข้ามาเหยียบศาสนาทุกวันนี้ในเมืองไทยของเราลูก
ชาวพุทธนั้นแหละ คือไปเรียนวิชาทางโลกเอาบุตรเอาคุณมาโปะธรรม ศาสนาพุทธอยู่
ในเมืองไทยมันมาเหยียบย่ำทำลายหมด ศาสนาพุทธเลยกลายเป็นตุ๊กตาเครื่องเล่นของ
เด็กไปหมด วิชาทางโลกทางสงสารกลายเป็นทองคำทั้งแท่ง เหยียบศาสนาไปเวลานี้
เต็มเมืองไทย เอาดูให้ตีฟังให้ตี เราเปิดออกมาจากหัวใจเรานี้ เวลามันรู้มันรู้จริง ๆ นี้จะ
ว่าไง ไม่มีคำว่าสะทกสะท้านกับใคร ใครว่าไอ้ว่าอวดไม่สนใจ เอาความจริงมาพูดเลย
มันเป็นอย่างนั้น เวลามันได้รู้ปิดไม่อยู่

ธรรมเต็มหัวใจแล้วอ่อนนิ่มไปหมด ไม่มีที่จะเป็นพิษเป็นภัย เราจึงกล้าพูดแม้
จะตัวเท่าหนูก็ตาม บอกว่ากิรียาอาการของเราที่เป็นความเคลื่อนไหวออกมาไม่มีภัย
ไม่เป็นภัยต่อผู้ใด การเทศนาว่าการไม่ว่าหนักเบาเล็กน้อยไม่มีภัย เป็นคุณล้วน ๆ ออก
จากธรรมล้วน ๆ ทั้งนี้ เมื่อใจเป็นธรรมเสียอย่างเดียวอะไรเป็นธรรมไปหมด ถ้าใจยัง
เป็นพิษเป็นภัยอะไรก็เป็นพิษ พวกกันจำเอานะ เอาละให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz